

HET BROERTJE VAN

Carlie van Tongeren bij Blossom Books

Heerestraat en Rozenlaan

Het meisjesmanifest

Het zusje van

Het is hier helemaal (niet) perfect!

Grijs

Alleen thuis

Het broertje van

HET BROERTJE VAN

WAT ALS JE BROER INEENS BEROEMD IS?

CARLIE VAN TONGEREN

Kijk voor triggerwarnings bij onze boeken op blossombooks.nl/triggerwarnings.

Laat iedereen weten wat je vindt van *Het broertje van* van @carlievantongeren.
Gebruik #HetBroertjeVan en vergeet @blossombooks niet te taggen!

NUR 285 / W092501

© 2025 Blossom Books

© 2025 Carlie van Tongeren

Omslagontwerp: Loudmouth

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Voor deze uitgave hebben we zoveel mogelijk duurzame keuzes gemaakt. Wil je meer weten over ons duurzaamheidsbeleid? Ga dan naar blossombooks.nl/duurzaamheid.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.

Beste lezer,

Sommige mensen kunnen niet genoeg krijgen van boeken over beroemde mensen; van die boeken die gaan over verliefd worden op de leadzanger van een band, zelf beroemd worden doordat je wordt gescout door een tv-programma of doorbreken als model. Zelf heb ik daar niet zoveel mee, ik vind beroemdheid eigenlijk maar een suf concept en het interesseert me gewoon echt heel weinig (klink ik nu als een oma?).

Carlie merkte echter in haar gesprekken op school dat veel van jullie het helemaal niet met mij eens zijn en er wél graag over lezen, dus wilde ze er eigenlijk een boek over schrijven – maar ook Carlie deelt mijn mening. Daarom besloot ze, met hulp van het idee van een leerling tijdens een schoolbezoek, om een boek te schrijven over het broertje van iemand die heel erg beroemd is – en dat vind ik nu wel weer interessant!

Misschien vind ik dat zelfs nog wel leuker! Want als niet jij maar iemand die zo dicht bij je staat ineens beroemd wordt, dan roept dat natuurlijk ontzettend veel gevoelens op. Ben je blij voor die persoon? Of juist jaloers? En hoe gaan mensen je eigenlijk behandelen als je *het broertje van* iemand bent die ineens beroemd is? En hoe gaat je broer zich dan gedragen – blijft die gewoon zichzelf of merk je daar ook verschil?

Al die dingen komen voorbij in dit boek van Carlie van Tongeren. En het voelt ook nog eens heel echt, want de kans om ‘zomaar ineens’ beroemd te worden is door TikTok en Instagram

heel erg realistisch geworden. Dus wie weet, misschien maak jij ook wel kans om *het broertje/zusje van* iemand te worden... of misschien ben jij zelf diegene die beroemd wordt.

Hoe dan ook: een klein inkijkje in hoe zoiets zou kunnen zijn, lees je in *Het broertje van*! Ik ben heel benieuwd wat jullie ervan vinden!

Myrthe Spiteri

Uitgever Blossom Books

VOOR

KAY & LIAM

Umbrella, Rihanna – Paraplu, @coverbrothersNL

REFREIN:

Als de zon schijnt, schijnen wij samen

Zei toch: 'k blijf hier voor altijd

Zei toch: jouw vriend voor altijd

Zweer toch, Legde een eed af

Heb het beloofd, mij raak je niet kwijt (= kwij-ij-ijt)

Ook al regent het meer dan ooit

Weet: ik ga niet weg, nee nooit

'k Klap mijn paraplu-hu-u uit voor jou

~~Kom hier onder mijn para~~

Schatje, kom onder mijn paraplu-hu-u-hu-u-hu-oh-oh-oh

Onder mijn paraplu-hu-u-hu-u-hu-oh-oh-oh

Onder mijn paraplu-hu-u-hu-u-hu-oh-oh-oh

Onder mijn paraplu-hu-u-hu-u-hu-oh-oh-oh-oh-oh

[...]

LAATSTE STUKJE:

Het regent, regent

Oooh schatje, het regent, regent

Schatje, kom hier bij mij, kom hier bij mij

Het regent, regent

Oooh schatje, het regent, regent

Je kunt altijd bij mij terecht, bij mij terecht

COVERBROTHERS

KAY

Ik lag op bladzijde 44 en 45 van mijn geschiedenisboek te dromen over paraplu's en nog betere songtekstregels, toen mijn broer mijn kamer binnenviel. Met tegenzin opende ik mijn ogen. Serieus: wie hield er nog levenslust over na het lezen van al die historische shit?

'Ik... heb... een... nieuwe... mic,' zei Liam gënant hard hijgend. 'Tweedehands... maar... kijk!'

Over levenslust gesproken: moeiteloos veerde ik op van mijn bed en ik griste het grijze ding uit zijn hand. Ik draaide de microfoon rond in mijn palm, hij voelde glad, hij glom, hij leek een eeuw nieuwer dan die we nu hadden. 'Ziet er goed uit. Beter dan je conditie. Zangers hebben toch zulke goede longen?'

Liam wuifde mijn opmerking weg, letterlijk, met zijn hand. 'Wij zijn gewoon een muziekfamilie. Wist je dat mensen meestal goed zijn in muziek óf sport, en niet in allebei?'

'Goede smoes,' zei ik. 'Meteen testen?' Alles beter dan leren voor mijn toets vrijdag.

‘Ja, wat dacht jij dan. Nog even gel pakken!’ riep Liam terug vanaf de overloop.

Binnen twee minuten, zonder twee woorden te wisselen, zetten we alles op mijn kamer zoals het moest staan:

- mijn voor huiswerk bedoelde bureau scheef en verloren midden in de kamer;
- daarop de ringlight (mijn cadeau voor Liams verjaardag drie jaar geleden);
- daarin prutste ik nu mijn telefoon op videostand;
- daar recht voor zette Liam de nieuwe microfoon in de zwarte standaard (gratis meegenomen op Koningsdag);
- en daar weer naast kroop ik achter mijn elektrische piano (oude van onze vader);
- terwijl mijn ijdele broer in zijn selfiecamera keek of de extra kwak gel in zijn haar goed zat;
- en ik toch nog even opstond om alle ongewassen kledingstukken buiten beeld te schoppen.

Toen zette ik mijn piano aan en zoals altijd bezorgde het blauwe lichtje dat aansprong boven de toetsen me een glimlach en een goed gevoel.

Soort pavlovreactie, denk ik.

Je weet wel, van die man (Pavlov dus) en zijn honden, die al begonnen te kwijlen vóóordat ze eten in hun bek kregen wanneer ze een signaal hoorden, zoals het getik van een metronoom. Was dat ook geschiedenis? Dan had ik tenminste iets onthouden.

‘Test, test, test,’ zei Liam nadat hij de microfoon had aangesloten.

Het geluid klonk echt goed, we knikten tevreden naar elkaar. ‘Hoeveel views?’ vroeg hij, nog steeds in de microfoon.

‘Driehonderddrieëndertig,’ antwoordde ik in het microfoontje dat ik met tape aan mijn piano had bevestigd en waarin ik altijd op de achtergrond met mijn grote broer meezong.

Want dit deden we vóór elke nieuwe video die we uploadden: wedden hoeveel views die op ons YouTube-kanaal @coverbrothersNL ging opleveren. Gemiddeld zaten we rond de driehonderd views. Hing er een beetje van af wanneer we een nieuwe video online zetten – geen vaste frequentie, gewoon wanneer we zin en tijd hadden. We plaatsten die video natuurlijk ook altijd op onze andere sociale media, maar op geen van die kanalen hadden we veel volgers.

‘Nee man, meer,’ zei Liam vol vertrouwen. ‘Vierhonderdelf. Onder wie Emmylou.’

Zuchtend keek ik opzij naar mijn broer. ‘Nog steeds?’

Nu zuchtte Liam ook. ‘Ze heeft alles, toch. Looks, brains, lief.’

‘En geen interesse in jou,’ vulde ik aan.

‘Wacht maar tot ze dit hoort.’

‘Dan kun je lang wachten.’

‘Jij zit nog bij haar op school,’ zei Liam. ‘Je vindt wel een manier om het haar te laten zien.’

Liam praatte wat, zong wat, haalde overdreven uit – ‘Emmy-loe-oe-oe-oe-oe-oe!’ – in die nieuwe microfoon. Alsof hij in haar slaapkamer stond in plaats van die van mij.

‘Welk nummer doen we?’

‘Die nieuwe cover natuurlijk.’

Onzeker keek ik hem aan. 'Zit die niet op het randje van te simpel? Te flauw?'

'Tuurlijk niet!' reageerde Liam totaal niet onzeker. 'Briljante vertaling weer. Kon ik maar zo schrijven als jij.'

'Je hebt meegeschreven.'

'Ja, vier regels of zo. Kom op, niet zo bescheiden.'

Mijn mondhoeken bewogen omhoog, mijn onzekerheid vervloog dankzij Liams woorden, in ieder geval de helft ervan.

Een paar tellen later hoorde ik zijn vertrouwde stem de inmiddels even vertrouwde woorden zeggen: 'Hey, yo, welkom bij weer een nieuwe editie van de *two and only* coverbrothers! Ik ben Liam en dit is Kay. Samen coveren wij, zoals jullie gewend zijn, bijna vergeten hits van bijna vergeten artiesten. In het Nederlands, want wij hebben een mooie taal, hè, ook niet vergeten haha. We hebben er nu eentje gevonden, *all the way back to 2007...*'

'Waarom praat je Engels dan, broer?' onderbrak ik hem.

Liam schoot in de lach. 'O ja, kijk, daar zit-ie hoor, het kleine broertje, met zijn grote mond, vastgeroest achter zijn piano. Gelukkig schreef hij deze week ook weer een grootse covertekst. Zwaai even, bro'tje.'

Ik zwaaide en probeerde vooral mijn lachen in te houden.

'Een cover van...' Liam maakte een of ander wazig geluid in de microfoon dat waarschijnlijk tromgeroffel moest voorstellen, inclusief ranzige rondvliegende spuugdruppeltjes en rood aangelopen hoofd. Toen kon ik mijn lachen niet langer inhouden.

Liam ook niet. Want zo ging dat bij ons. Inmiddels waren er

zeker dertig video's waarin we samen de slappe lach hadden. Als dat ergens middenin gebeurde, begonnen we niet opnieuw en aan editen deden we niet.

Nu begonnen we opnieuw.

Lachten we opnieuw.

Begonnen we wéér opnieuw.

En toen kwamen we eindelijk verder:

'Rihanna dus!' kondigde Liam aan. 'Wát een vrouw, wat een muzikant. Zou ze ooit weer nieuwe muziek maken in plaats van beautyreclames?'

Liam lulde nog wat verder. Over onze voorkeur voor vrouwelijke artiesten. Zodat we (of ja, ik dus) niet alleen een vertaalslag konden maken van Engels naar Nederlands, maar óók van een vrouwelijk naar een mannelijk perspectief. Dat leverde de grappigste coverteksten op. (En dat we stiekem twee enorm zoetsappige gasten zijn, hoefde verder niemand te weten.)

'Maar goed,' besloot Liam, 'nu even serieus, ik ben hier de oudste en de verstandigste.'

Nog één laatste lachsalvo van mij.

Vóór ons vaste startschot: 'Let's go, bro!'

Mijn vingers over de oude witte en zwarte toetsen. Zijn stem in de nieuwe microfoon. Die mijn gisteren geschreven regels nu tot leven bracht.

Dat was het. Het moment waarop alles vanzelf ging, het moment waarop je dacht: we zijn goed. We klinken lekker. Fuck, geschiedenis. Fuck, school. Dit is wie wij zijn.

Liam en Kay.

Kay en Liam.

Coverbrothers.